

ДУХОВНІ ВІДКРИТТЯ

Як
заговорити
про Бога?

Посібник з благовісту

ЯК ЗАГОВОРТИ ПРО БОГА?

ЗМІСТ

Слова і мовчання	4
Що нам заважає заговорити про Бога?	6
Стратегія боротьби з мовчанням	8
<i>Являти любов Христа ..</i>	9
<i>Відображати присутність Христа</i>	13
<i>Проголошувати вчення Христа</i>	16
Євангелізація через дружбу	19
<i>Свідectво характером ..</i>	21
<i>Свідectво ділами</i>	23
<i>Свідectво словами</i>	24
Усуваємо причини, які заважають заговорити про Бога	25
Ведемо інших до Христа	27
Три способи презентації Євангелія	30
Важкі питання	32

Чому так важко відкрити рота й видавити з себе кілька слів про найдорожчу в нашому житті Особу? Чому так нелегко ділитися з іншими найкращою новиною з почутих? Чи можна якось подолати свою нерішучість, яка заважає розповідати іншим про справді велике відкриття, про те, як перемогти смерть, як отримати вічне життя, мати прощення гріхів і відчутти безмірну й вічну ласку нашого Бога?

На ці важкі питання бажає відповісти головний дослідницький редактор Герберт Вандер Лугт, який є автором запропонованої вам брошури. Наступні сторінки містять глибинну мудрість людини, яка добре розуміє внутрішній конфлікт між бажанням поділитися з іншими чудовою новиною і неспроможністю порушити тишу й розпочати розмову.

Мартін де Гаан II

СЛОВА І МОВЧАННЯ

Сучасну церкву на-вряд чи назвеш ти-хою. Нерідко її стіни тремтять від гучної музики, що виривається з потужних колонок. Не менше двиг-тить і кафедра від красно-мовних, вражаючих пропо-відей. Вибухи сміху, жваві дискусії доносяться аж до автостоянок. Проте серед усієї цієї гучності існує тиша, яка дуже мене турбує. Джон Стотт називає її “непрощенною тишею”. Дуже часто ми, у кого рот не закривається, коли спілкуємося з друзями, мов-чки проходимо повз людей, які відчайдушно потребу-ють того, що маємо ми. Зазвичай замість того, щоб іти до них з Доброю звісткою, ми чекаємо, що вони зроблять нам ласку і прийдуть до нас.

Ральф Нейбор, дуже ус-пішний насаджувач церков, колись був дуже засмуче-ний через жалюгідну ефек-тивність свого служіння. 26 общин, які він заснував, гальмували в розвитку, як

тільки починали збиратися у власному приміщенні й платити пастору платню. Щодо великих церков, де Нейбор проводив євангелі-заційні заходи, він з сумом помічав серед присутніх лише невелику кількість невіруючих людей і зазна-чав відсутність якихось ознак, що ця община коли-небудь стане чимось більшим, ніж просто “ізолю-ваним острівцем християн, які навіть не намагаються якось досягнути неспасен-них, що мешкають поруч”. Лідер і рядові члени, як правило, дуже зайняті, щоб витратити час на “якихось там” невіруючих.

***Замість того,
щоб іти до людей
з Доброю звісткою,
ми чекаємо, що вони
прийдуть до нас.***

Отже, Ральф Нейбор удався до радикальних за-ходів. Він вирішив розпо-чинати нові церкви, вико-ристовуючи абсолютно

новий підхід: почав практикувати веселі чаювання, під час яких спілкувався з потенційними “кандида-тами”, пив безалкогольні напої в компанії людей, що частувалися пивом з таранькою.

Часто разом з дружиною він смажив на своєму подвір’ї м’ясо й запрошував сусідів приєднатися до трапези. Потім, набравши 40 помічників-християн і заорендувавши старий дім, розпочав служіння для повій, сутенерів і наркоманів. То був реабілітаційний центр, після перебування в якому грішників чекали уже в домівці Ральфа. Один за одним люди почали навертатися до Бога.

Саме таким служінням займалися віруючі першого століття в місті Коринт. Більшість із тих, хто увірували, належали до маргінальних прошарків суспільства – переважно бідні, неосвічені, не дуже привабливі люди (1 Кор. 1:26-31). Але вони познайомилися з моральним ученням Христа, Який прийшов спасти не праведних і добрих,

а саме грішних (Мт. 9:13); коринтяни якраз належали до таких, були “висококваліфікованими” грішниками. В їхніх рядах були відомі перелюбники, ідолопоклонники, розпусники, гомосексуалісти і злодії, які, отримавши спасіння й прощення гріхів, стали новими людьми (1 Кор. 6:9-11).

Ми не перейняли естафету служіння покидькам суспільства.

Сумно це визнавати, але сучасна Церква не перейняла естафету служіння покидькам суспільства, у більшості випадків вона до таких не йде. Справді, ми забули, як свідкувати дуже заможним і дуже бідним. Насолоджуючись спілкуванням один з одним, ми забули про тих, хто живе без Христа, як і ми колись. Якщо це так, то подібна тиша дійсно не має прощення.

ЩО НАМ ЗАВАЖАЄ ЗАГОВОРИТИ ПРО БОГА?

Чому ж так важко порушити тишу й розповісти про найважливішу Особу за всю історію людства? Адже будь-якою іншою інформацією ми ділимося без будь-яких проблем! Якби ми, наприклад, винайшли нові ліки від артриту або запалення суглобу ліктя (професійна хвороба тенісистів), то, без сумніву, відразу б розповіли про них тим, хто потребує допомоги. Коли ж потрібно засвідчити про Христа, нам простіше порадити якийсь ресторан, ніж це зробити. Є, однак, деякі причини (об'єктивні й суб'єктивні), чому нам важко нести людям Добру звістку.

Природа невірною-го серця. Більшість людей не усвідомлюють свою потребу в Христі, вважають, що життя цілком чудове й

без Нього. До того ж, вони досить вороже налаштовані проти Ісуса. Тому розповіді людям про Господа у більшості випадків нагадують ситуацію, коли ти пропонуєш дорогі ліки, які Асоціація медиків визнала небезпечними й неякісними. Люди живуть чутками, тому упереджено ставляться до Христа. Відчуваючи, що бесіда про Бога може змусити їх замислитися над своїм життям і, можливо, поставити перед важким вибором, який би вони не хотіли робити, люди не воляють розпочинати подібні розмови, намагаються їх уникнути.

Неправильна стратегія християн. Також існує проблема в самій стратегії евангелізації деяких християн. Згідно Нового Заповіту, бувають ситуації, коли нам краще помовчати. Мудрість учить нас, що в деяких випадках спочатку потрібно розтопити кригу серця якимось добрим вчинком або по-справжньому зацікавити людину. Петро, наприклад, навчав жінок-християнок, щоб не

словами, а своїм життям свідчили невіруючим чоловікам (1 Петр. 3:1-3).

Трохи нижче в цьому ж розділі Петро закликає віруючих не просто терпіти переслідування, а робити це так, щоб невіруючі самі почали запитувати про їхню віру. Все це вказує на один простий принцип: християнське життя свідчить гучніше за християнські слова.

Невелике коло знайомств. Ще одна причина, чому ми розгублюємося, коли потрібно свідкувати невіруючим, полягає в тому, що ми рідко спілкуємося з невіруючими людьми (мається на увазі правильне спілкування). Ми просто не знаємо, про що з ними говорити, бо звикли розвивати улюблені й глибокі теми лише з християнами.

Той, Хто прийшов на землю як Слово, демонструє нам зовсім інший підхід. Коли настав час, Він залишив затишну небесну оселю, аби спасти грішників. Він настільки близько підійшов до самого пекла, що викликав цим

незадоволення з боку релігійних лідерів того часу.

Невпевненість у собі.

Інша причина нашого мовчання – це страх перед невдачею. Ми боїмося конфронтації, шпильок, важких питань, на які, можливо, неспроможні будемо відповісти. Не так багато християн добре знають Біблію або обізнані в історії та науці. Отже, далеко не всі достатньо підготовлені, щоб дати вичерпні відповіді й навести переконливі аргументи у разі конфронтації.

Матеріалізм, який відволікає. Нещодавно я відвідав з деякими друзями одного знайомого християнина-бізнесмена. Він постійно усміхався, коли показував нам свої великі кімнати, розкішні шафи та інші “ознаки гарного життя”. Але потім один з наших друзів звернувся до нього з фразою, яка мала ефект вибухівки: “Роне, уявляю, як важко тобі прагнути небесного й духовного”. Обличчя Рона відразу ж посерйознішало, і він сказав: “Так. Я сам інколи думаю, що забагато маю”.

Матеріалізм здатен притупляти спрагу до найважливіших речей, які мають вічну цінність.

Матеріалізм здатен позбавити нас апетиту до всього духовного, який ми мали, коли тільки-но увірвали в Христа. Згадайте, як ви раділи, коли відчули, що Бог простив вас і забрав тягар провини! Згадайте, як шкода вам було тих, хто не мав цієї надії, як палко ви бажали розповісти їм про все, що для вас зробив Бог!

Зважте на слова Ісуса, які Він адресував Церкві в Ефесі: “Але маю на тебе, що ти покинув свою першу любов. Отож, пам’ятай, звідки ти впав, і покайся, і вчинки давніші роби” (Об. 2:4, 5). Які слухні й актуальні ці слова і в наш час!

Пам’ятай, ким ти був до навернення й ким став, коли прийшов до Христа. Пам’ятай, як смуток змінився на радість, страх –

на спокій, а вічне невдоволення – на вдячність.

Тому *покайся* у своєму гріху. Визнай, що був неправий. Не звинувачуй обставини або інших людей. Візьми відповідальність за свій гріх на себе.

Вчинки давніші роби. Знову почни свідчити про Ісуса. Порущ цю злочинну тишу! Християни першого століття не були безсловесними. Вони б ніколи не досягли таких успіхів, якби мовчали. Занадто багато сучасних християн не відкривають для свідоцтва рота! Маємо порушити цю тишу!

СТРАТЕГІЯ БОРотьБИ З МОВЧАННЯМ

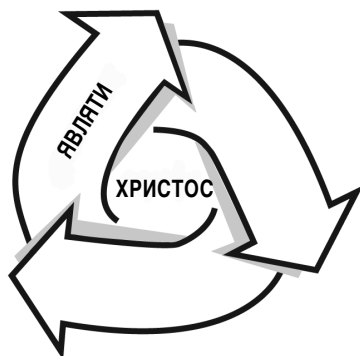
Несіть Добру звістку про Христа натхненно і з ентузіазмом. Для цього перечитайте Дії Апостолів. Усе почалося з невеликої групи учнів, які не знали, що робити, і що на них чекає. Але вони були впевнені в одному: Ісус живий, Він повстав з мертвих! Цього фак-

ту було достатньо для того, щоб вони повернулися до Єрусалиму – туди, де був розіп'ятий їхній Учитель. Далі, виявляючи послух вказівкам Христа, отриманим перед Його вознесенням, учні очікували, коли Дух Святий зійде на них, і вони зможуть свідчити про Ісуса в Єрусалимі, Юдеї, Самарії і в усьому світі.

Через десять днів Бог виконав Свою обітницю. Дух Святий зійшов, і всі присутні засвідчили про чудесні Божі діяння різними мовами та діалектами (яких ніколи не вивчали). Петро сказав вражаючу проповідь, після якої покаялося та хрестилося понад 3 000 чоловік. Так народилася Церква. Невелика група перших християн почала свідчити про Ісуса, що Він справді є довгоочікуваний Месія, Який помер за їхні гріхи і переміг смерть.

Розпочався найбільш динамічний в історії людства рух. Апостоли долали всі перешкоди, ніщо не могло завадити їм нести Добру звістку з Божою силою. Усе в їхньому житті відобража-

ло присутність Христа. Вони являли таку велику любов до грішників, що це притягувало до них невірних. Перші християни є прикладом для нас, як потрібно жити і проповідувати Євангелію. Якщо скористаємося їхньою стратегією, то матимемо такий самий великий вплив на сучасну культуру, як вони на свою.

ЯВЛЯТИ ЛЮБОВ ХРИСТА

Ви не знайдете в Діях Апостолів такого вірша: “Невірні люди були настільки вражені любов’ю, яку християни виявляли один до одного, що натовпами наворачталися до Христа”. Однак можемо бути впевненими, що так воно й було – любов перших хрис-

тиян дійсно привертала увагу неспасених. Колись Ісус сказав Своїм учням: “По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою” (Ів. 13:35). Перша церква була середовищем справжньої взаємодопомоги – люди віддавали своє майно нужденним (Дії 2:44-47), допомагали вдовицям (Дії 6:1-7). Коли християни Єрусалима довідалися, що Петра заарештували й мали стратити, то всю ніч молилися за нього (Дії 12). Віруючі з Македонії – хоча самі потерпали від утисків і нужди – вразили Павла тією кількістю грошей, яку зібрали для віруючих в Єрусалимі, що залишилися без даху над головою через жорстокі переслідування (2 Кор. 8-9). У своєму листі до колосян, написаному в період, відображений у Діях, Павло дякує їм за велику любов до всіх святих (Кол. 1:4). Не дивно, що в той період християнства до Ісуса наверталися натовпи людей. Велика любов серед віруючих була красномовним

свідощвом для неспасених, які пильно спостерігали за їхнім життям.

Такий акцент на любові та підтримці один одного зберігався в Церкві протягом тривалого часу. Один з отців церкви, Тертуліан, так писав про християн: “Подивись, як вони люблять один одного... Поглянь, з якою готовністю вони ладні вмерти за ближнього”. У цьому Тертуліан вбачав головний фактор, що притягував людей до віри в Христа.

Коли ж Церква втрачала силу любові, вона втрачала і вплив на людей, свідощво ставало безсилим. Через 150 років після Тертуліана Іван Златоуст жалівся:

“Не існує більшої перепони для навернення поган до Христа, ніж відсутність любові... Вони вже давно засудили свої поганські звичаї і захоплюються нашим вченням. Але наше життя стало для них каменем спотикання”.

Як гадаєте, чи цей докір стосується сучасного християнства? Ми багато гово-

римо про дружбу, насолоджуємося спілкуванням з братами й сестрами. Ми навіть можемо отримувати деяке задоволення від вивчення Божого Слова та молитви. Але коло наших друзів складається зазвичай з людей нашого рівня (достатку, соціального стану), що мінімально потребує жертвовної любові. Це добре, що ми збираємося й служимо Богу, але грецьке слово “койнонія”, перекладене як “спільнота” (Дії 2:42), означає дещо інше. Справжня спільнота – це щедрість і жертвовність, коли ми допомагаємо один одному фінансово, несемо тягарі ближніх і радіємо благословенням інших.

Справжня спільнота – це щедрість і жертвовність, коли ми допомагаємо один одному фінансово, несемо тягарі ближніх і радіємо благословенням інших.

Неспасенні люди були б просто вражені, побачивши відносини сучасних християн у порівнянні з тими, що були за часів Нового Заповіту. Якби заможні віруючі, які витрачають чималі суми на розкішно мебльовані домівки, виявили турботу про тих, хто важко працює і живе в маленьких хатинках у “гетто”, набагато більше невіруючих схильні були б повірити в Євангелію.

Єдність святих була одним з найголовніших факторів, що сприяв швидкому розповсюдженню християнства в першому столітті. Часто раб та його пан ходили на одне зібрання (збиралися, як правило, по домівках). Так, були деякі проблеми у відносинах (1 Кор. 11:17-34), але загалом рання Церква демонструвала справжнє братерство, завдяки чому стрімко зростала.

Історія засвідчує той факт, що коли впливові віруючі виявляли щирий інтерес до потреб бідних братів і сестер, до Церкви приєднувалася велика

кількість людей. Маємо постійно згадувати про свій обов'язок перед нужденними християнами (Гал. 2:10). Звісно, це не означає, що нам потрібно перестати проповідувати студентам або заможним, впливовим людям. Ми щиро вдячні Богу за можливість їм послужити. Але більшість істориків стверджують, що найвідоміші релігійні рухи народжувалися в середовищі нужденних.

Бідні залюбки благовістять, але вони неспроможні робити це досить ефективно, якщо інші не будуть інвестувати в них свій час, гроші й таланти. З іншого боку, коли віруючі спмагаються поліпшити своє матеріальне становище, мають пам'ятати "своє коріння", не забувати про тих, хто потребує їхньої допомоги. Ісус постійно наголошував, як важливо нести Добру звістку бідним верствам населення (Мт. 11:1-6; Лк. 4:16-21). Снайдер з цього приводу дає такий коментар:

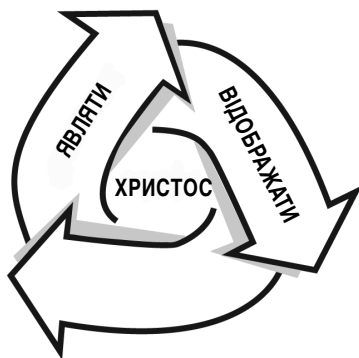
“Кожна деномінація потребує постійного “вливання” з середовища нужденних; має потребу в сотнях нових членів, що вирвалися завдяки церкві з невилазних злиднів. Це допоможе нам зберігати духовну динаміку, не ставати інертними і збайдужилими. Також це не дозволить церкві перетворитися на суспільство одного класу й однієї політичної філософії, яка неодмінно призведе її до компромісів та корумпованості. Саме єдність у Христі має радикально відрізняти нас від цього світу”.

Перші християни будували справжні братерські відносини.

Перші християни будували справжні братерські відносини. Вони наслідували приклад Христа, Який любить і приймає всіх лю-

дей без виключення. Маємо чинити так само! Ми повинні якимось служити нужденним. Це нелегко, адже потребує дещо більшого, ніж просто дати комусь кілька доларів; це вимагає нашого часу, якщо тільки наше служіння не обмежується посланням замість себе кількох робітників, яким ми заплатили. Маємо бути особисто задіяними, стояти пліч-о-пліч з тими, кого прагнемо досягти. Так працювало благовістя за часів Нового Заповіту, так воно працює й тепер.

Томас і Ерл Кун (один – успішний пастор, а другий – відомий місіонер в Австралії) саме завдяки такій любові стали тими, хто вони є. Вони навернулися до Господа, тому що два християнина організували місію на першому поверсі будинку в місті, яке постраждало від стихійного лиха. Набравши волонтерів, ці двоє Божих слуг допомагали людям, чим могли, й запрошували на недільні богослужіння. Їхні зусилля дійсно були явленням Божої любові в ділах.

ВІДОБРАЖАТИ ПРИСУТНІСТЬ ХРИСТА

Перші християни успішно наvertали людей до Бога, тому що їхнє життя відображало Божу присутність. Господь був з ними, і люди це бачили. Інколи це проявлялося через чудеса, такі як “шум із неба”, говоріння іншими мовами (Дії 2:1-13), “чуда та знамена” (Дії 2:43), зцілення (Дії 3:1-10), землетруси (Дії 4:31), раптову смерть двох віруючих, які сказали неправду Богу (Дії 5:1-11), воскресіння людей (Дії 9:36-43) і звільнення з в’язниці (Дії 12:5-19).

Бог являв багато таких чудес, знамен і зцілень як доказ Своєї присутності

серед тих, хто проповідував Христа. І хоча згодом (коли закінчилася “апостольська епоха”) таких чудес стало менше, Бог продовжував надприродним чином діяти серед Свого народу.

Сила Божої присутності, однак, не обмежується лише чудесами, зціленнями й визволеннями. Навіть у ранній Церкві, коли Бог часто являв Себе надприродним чином, бувало чимало випадків, коли віруючі відображали Божу присутність через страждання. Наприклад, Господь дозволив юдейській владі заарештувати й бичувати Петра з Іваном (Дії 5:22-42). Він попустив синедріону побити камінням Степана (Дії 7:54-60). Також дозволив, щоб Савл із Тарсу заарештував і кидав до в’язниці велику кількість віруючих (Дії 8:1-3). Також Він не зупинив Ірода, коли той вирішив обезголовити апостола Якова (Дії 12:1-4).

Протягом періоду історії, зображеного в Діях Апостолів, Бог попустив

Павлу багато чого перетерпіти: його не раз били (якось навіть побили камінням і залишили вмирати); кілька разів корабель, на якому він плив, терпів аварію; Павло нерідко знемагав від холоду й голоду, а ще мав постійно терпіти від якоїсь хронічної недуги, яку він називає “колючкою” в тілі (2 Кор. 11:1–12:10). Але в усіх цих проблемних ситуаціях Божа сила була такою ж реальною, як і тоді, коли Він являв Свою присутність надприродним чином.

Подумайте, яке враження Степан справив на синедріон, який засудив його до страти за “богохульство”. Під час його захисної промови люди “бачили лице його, – як лице Ангола!” По закінченні промови Степан звинуватив присутніх у вбивстві Месії. Це настільки розлютило синедріон, що всі присутні “скреготали зубами на нього” (Дії 7:54). Коли ж побивали його камінням, останніми словами мучени-

ка були: “Не залічи їм, о Господи, цього гріха!” (Дії 7:60).

Подумайте також, яке враження на в'язнів і охоронців справили Павло з Силою, коли були заковані в кайданах у Филипах. Хоч рани на тілі немилосердно пекли (апостолів сікли різками), а ноги були забиті в колоди, проте Павло й Сила молилися і співали Богу хвалу (Дії 16:23-25), “а ув'язнені слухали їх” (Дії 16:25). Не дивно, що всі вони залишилися на місцях, коли Бог чудом зірвав з них кайдани й відкрив двері в'язниці! Не дивно, що в'язничний сторож та весь його дім тієї ночі отримали спасіння! Напевно, відчували, що, знаходячись поруч з Павлом та Силою, перебували в Божій присутності.

Ця присутність Бога має бути відчутною і в нашому житті. І цього можна досягти! Я знаю дружину одного служителя, яку доставили до лікарні, де мали зробити надзвичайно болісну операцію.

Перекинувшись слівцем з іншими хворими в палаті, жінка зрозуміла, що їх не цікавлять духовні речі. Тому палко молилася Богу, щоб її поведінка після операції якимось вплинула на серця сусідок по палаті. Так воно й сталося. Одна з хворих разом зі своїм чоловіком навернулися до Христа, тому що, як вони висловилися, “побачили в ній Бога!”

Під час одного телевізійного інтерв'ю лікар-християнин, чий обов'язки вимагали часто спілкуватися зі смертельно хворими, сказав, що деякі його невіруючі колеги були дуже зворушені спокійною впевненістю віруючих, яким смерть дивилася в обличчя. Лікарі сказали йому, що могли б пояснити навіть найдивовижніші, найнесподіваніші зцілення, але не можуть відмахнутися від того факту, що в цих помираючих християнах присутній Бог.

Диякон однієї великої церкви на Заході США засвідчив, що став віруючим лише тому, що побачив

Бога в жінці, чия дитина потрапила під колеса потяга, машиністом якого був він.

Але Божу присутність можна являти також і в буденних речах – не тільки в надзвичайних ситуаціях. Нещодавно одна молода жінка, яка колись відійшла від Господа, знову присвятила Йому своє життя. Чоловік був настільки вражений змінами в її характері й поведінці, що почав разом з нею ходити в зібрання, а через рік прийняв Христа як свого особистого Спасителя. Він засвідчив, що не проповідь привела його до такого важливого рішення, а очевидні докази Божої присутності в житті дружини. На сьогодні увірували також його батьки, брат і сестра.

Надзвичайно важливо, щоб ми являли людям Божу присутність; являти своїм життям Христа вкрай необхідно для ефективного свідчення, це має зрозуміти кожний віруючий. Божу присутність неможливо зробити штучно,

людськими зусиллями.

Це те, що відбувається не-свідомо, через дію Святого Духа, коли ми виявляємо послух у своєму щоденному ходінні з Ісусом.

ПРОГОЛОШУВАТИ ВЧЕННЯ ХРИСТА

Перші послідовники Христа, куди б не йшли, всюди розповсюджували Добру звістку, проголошуючи її чи то проповіддю в силі Святого Духа, чи то в дискусіях з опонентами, чи в простій бесіді, коли розповідали про своє життя. Вони будь-яким способом намагалися донести людям Добру звістку.

Загальні зібрання.

Перші християни не мали молитовних будинків, але збиралися великими група-

ми для проведення богослужінь. У день П'ятдесятниці (Дії 2) Петро звернувся з могутнім словом до тих, хто зібрався в храмі, почувши шум із неба. Тоді близько 3 000 душ навернулося до Бога. Пилип також проповідував великим натовпам у Самарії (Дії 8:5, 6). Павло проповідував дуже результативно в дамаських синагогах (Дії 9:20), на Кіпрі (Дії 13:5), в Антіохії (Дії 13:15) та Іконії (Дії 14:1-7). Він також сказав незабутню промову в атенському ареопазі (Дії 17:22-33).

В першому столітті таке проголошення Божого послання приводило до Христа тисячі людей. З тих пір воно стало могутнім способом євангелізації. Навіть у сучасному євангелізмі звернення до великих натовпів грає важливу роль. Телевізійні і радіопередачі, євангелізації під відкритим небом, великі євангелізаційні церковні зібрання й сьогодні приводять до Христа чималу кількість людей.

Однак, головна проблема сучасних євангелізацій полягає в тому, що на них приходять, в основному, віруючі люди. Невіруючі їх відвідують рідко.

**Головна
проблема сучасних
євангелізацій
полягає в тому, що
на них приходять,
в основному,
віруючі люди.**

Навіть найкращі рекламні ролики по телебаченню мало кого зацікавлюють. Ось тут і виникає необхідність в особистому благовісті. Можливо, ми не вміємо гарно виступати перед великими натовпами, але можемо молитися і запрошувати людей до церкви. Такі запрошення – це дещо більше, ніж просто повідомлення людям часу початку богослужіння. Якщо ви дійсно бажаєте досягти невіруючих, спробуйте увійти в їхнє життя.

Запросіть їх на обід, а потім запропонуйте разом з вами піти на богослужіння. Таким чином, хоча ви й не займатиметесь офіційно публічною євангелізацією, однак, допоможете служителям у їхніх намаганнях донести людям Боже Слово.

*Якщо ви дійсно
бажаєте досягти
невіруючих,
спробуйте увійти
в їхнє життя.*

Неформальні зустрічі невеликих груп.

Євангелію також можна проголошувати на неформальних зустрічах, таких як вивчення Біблії вдома та інших. В той час як грецьке слово “керуссо” означає проголошення послання великим натовпам народу, терміни “євангелізо” (зустрічається 52 рази) і “діалегомай” (13 разів) можуть означати проповідь та обговорення Доброї звістки серед

невеличких груп людей.

Не забувайте, що перші християни не мали молитовних будиноків і часто збиралися по домівках (Дії 2:46; 5:42; 18:7; 20:20; Рим. 16:5; Филип. 2). За таких обставин вони мали чудову можливість ділитися Доброю звісткою неформально, не з кафедри.

Євангелізація “одина-одина”. Свідчити про Христа можна також вічна-віч, від серця до серця. Новий Заповіт містить багато таких прикладів.

Ісус часто знаходив час поспілкуватися з тією чи іншою людиною. Наприклад, з Никодимом (Ів. 3), самарянкою (Ів. 4), багатим юнаком (Лк. 18) та іншими. Перші християни, які проповідували Боже Слово (Дії 8:4), були рядовими віруючими, пересічними людьми (апостоли залишилися в Єрусалимі). Вони просто розповідали людям про Ісуса – можливо, комусь наодинці. Коли Лука повідомляє про благовістя Пилипа (Дії 8:5), то використовує особливе

грецьке слово, що підкреслює публічне служіння; але далі він описує зустріч Пилипа з етіопським вельможею – благовістя віч-на-віч (Дії 8:35).

Підсумовуючи, можна сказати, що християни першого століття були справжніми “комунікаторами”. Деякі з них проголошували Євангелію великим скупченням народу, інші ж відкривали двері своїх домівок для зібрань порівняно невеликих груп. Але де б вони не були, ніколи не мовчали – сміливо проповідували Христа.

Формальна проповідь на богослужіннях залишається і сьогодні важливою частиною проголошення Євангелії. Ми маємо чудову можливість слухати надзвичайно обдарованих ораторів. Проблема, однак, полягає в тому, що порівняно незначна кількість неспасених приходить до церкви, відвідує великі євангелізації або перемикає канали телевізора, щоб послухати проповідь.

**Порівняно незначна
кількість
неспасених
приходить
до церкви, відвідує
великі євангелізації
або перемикає
канали телевізора,
щоб послухати
проповідь.**

Таким чином, ми повинні більш ефективно використовувати малі групи, домашні зібрання. Маємо повернутися до практики перших християн: проповідувати Христа, де б ми не були.

ЄВАНГЕЛІЗАЦІЯ ЧЕРЕЗ ДРУЖБУ

Хоча концепція євангелізації через дружбу стала сьогодні досить популярною, вона не нова. Її успішно застосував ще в 50-х роках минулого

століття один християнин-бізнесмен, який підвіз подорожуючого автостопом незнайомця. Коли Боб (так звали незнайомця) сів у машину, то весь тремтів від холоду. Але, зігрівшись, відкрив душу й розповів про своє життя цьому привітному водію, який так ласкаво з ним повівся. Дитинство Боба пройшло в міських нетрях Чикаго в середовищі кримінальних елементів. У нього постійно були проблеми з законом. Почувши цю розповідь, бізнесмен засвідчив хлопцю про Ісуса Христа, але подумав, що вони з дружиною мають ще дещо для нього зробити. Потягнувшись за своїм радіотелефоном (розмова в той час коштувала дуже дорого), водій подзвонив жінці й попередив, що у них буде гість, і що йому потрібна окрема кімната.

Так Боб потрапив у цю сім'ю. Дружина бізнесмена, яка була директором безкоштовної середньої школи, навчала його читати; батько підприємця

запропонував йому місце на заводі, а друг повіз хлопця в Чикаго і домовився, щоб його відпустили до іншого міста "під чесне слово". Згодом Боб увірував, і Бог почав використовувати хлопця для навернення його колишніх друзів. Життя тих хуліганів поступово почало змінюватися духовно, морально і матеріально. А все почалося з того, що кілька віруючих людей стали для Боба справжніми друзями.

Що таке евангелізація через дружбу? Це просто бути друзями для тих, кого бажаємо привести до Бога. Це дуже ефективний спосіб нести Добру звістку людям, які б відмовилися взяти трактат або прочитати електронний евангелізаційний лист. Це підхід до тих, хто б образився на чіпляння вуличного евангеліста. Це метод благовістя людям, яким настільки остогиділо формальне християнство, що вони ніколи б не прислухалися до чиєїсь духовної поради, не поди-

вилися б християнський канал.

Друга перевага євангелізації через дружбу в тому, що кожен спроможний нею займатися. Ми можемо бути друзями наших неспасених сусідів або започинати дружні стосунки з невіруючими колегами, родичами і навіть мало-знайомими людьми, з якими іноді спілкуємося. Цей світ наповнений самотніми людьми. Багато з них позитивно відреагують на ваші люб'язні намагання з ними зблизитися. І вам не доведеться ламати собі голову, як і коли їм засвідчити, – це станеться природно.

**Цей світ
наповнений
самотніми людьми.
Багато з них
позитивно
відреагують на ваші
люб'язні намагання
з ними зблизитися.**

Одна досить сором'язлива сімейна пара відкрила для себе цей метод євангелізації. Вони подружилися зі своїми сусідами, але ніяк не могли знайти слухний момент для свідoctва. І раптом – наче грім серед ясно-го неба – дружина сусіда каже: “Ми з Роном знаємо, що ви щонеділі відвідуєте церкву, і бачимо, що релігія дуже важлива для вас і багато в чому вам допомагає. Ми б також хотіли поїхати з вами на служіння. Ви не проти?” Чи були вони проти?!!! Всі ми знаємо відповідь на це риторичне запитання. До речі, ті сусіди навернулися до Христа і відвідують домашню церкву.

Ефективність євангелізації через дружбу (як і в багатьох інших сферах) залежить від того, хто ви є, що робите і що кажете.

СВІДОЦТВО ХАРАКТЕРОМ

Одна давня приказка стверджує: “Те, які ми є, говорить голосніше, ніж те, що ми кажемо”. Вона

дуже актуальна для євангелізації через дружбу. Якщо ми справді прагнемо ефективно завойовувати душі для Спасителя, то потребуємо спочатку справити на неспасених належне враження. Але правдиве – люди мають право побачити, які ми є насправді.

Зрозумійте це правильно. Якщо ми дійсно маємо віру, то вона повинна відобразитися в нашому житті. Поклавши свою надію на Христа, ми в той момент отримали духовне відродження (Ів. 3:16) і стали храмом Святого Духа (1 Кор. 6:19). Але Бог продовжує працювати в наших серцях з тією ж самою силою, якою Він воскресив Ісуса, піднявши Його з могили (Еф. 1:15-23). З нами має відбуватися постійний процес уподібнення Ісусу Христу, що проявляється через реальні зміни характеру й поведінки. Це наша головна зброя – продемонструвати друзям і знайомим, що в нашому житті присутній живий

невидимий Спаситель (2 Кор. 3:18-4:6). Коли ми читаємо Святе Письмо, молимося й виявляємо послух Богу, Святий Дух міняє нас зсередини, даруючи радість від спасіння. Чимало християн можуть це засвідчити.

Справжня духовність – це не просто блиснути зубами, кинувши шаблонне “слава Богу”, або обмежити себе списком правил зовнішньої поведінки. Для цього потрібно жити з Богом. Тільки в тих, хто будує з Ним відносини, Дух Святий зрощує християнський характер (Еф. 5:15-21). Тоді люди побачать в вас людину, якій можна довіряти, яка демонструє плід Духа: “любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віру, лагідність, здержливість” (Гал. 5:22, 23). Після того вас почнуть поважати. Деякі, правда, матимуть щодо вас суперечливі почуття – майже ненавидітимуть за те, що почуваються через вас винними, і водночас поважатимуть вас

в глибині душі. Все це зробить людей більш відкритими для дружніх стосунків з вами.

СВІДОЦТВО ДІЛАМИ

Другий важливий елемент успішної евангелізації – це активне добродійство, коли ми чинимо добрі діла без егоїстичних мотивів. Павло закликає нас: “Поки маємо час, усім робімо добро, а найбільш одновірним!” (Гал. 6:10). Як християни ми маємо бути швидкими на посмішку, підбадьорююче слово, практичну допомогу з любов’ю. Якщо у вас старий сусід, підстрижіть йому газон або розчистіть сніг. Запропонуйте свою допомогу тим, хто не може сидіти за кермом, а потребує поїхати в лікарню чи до магазину. Шукайте нагоду виявити доброту самотнім людям.

**Вчинки
промовляють
голосніше, ніж слова.**

Лагідність відкриває двері для дружніх стосунків і ефективного свідчення, яке для людини, сповненої Святим Духом, стає природним, без різних хитрувань, штучних методів і маніпуляцій з метою зтягнути когось до церкви. Один хлопець зрозумів цю істину на прикладі свого батька. Він ніяк не міг збагнути, чому його тато щоразу після снігопаду розчищає прохід для сусідів – пари похилого віку. Тим більше, що ті завжди реагували негативно на будь-які спроби батька привести їх до Христа. Отже, хлопець вважав, що тато даремно старається. Але батько мудро зауважив: “Бобе, ми чинимо добрі діла не для того, щоб привести людей до Спасителя. Я прошу тебе робити це просто тому, що ти – християнин”.

І це правда! Нам потрібно робити добрі діла просто тому, що ми – християни. Це один з аспектів життя для

Христа. Це процес сіяння: ми сіємо добрі діла, а Бог зрощує посів, даруючи щедрий врожай.

СВІДОЦТВО СЛОВАМИ

Слова грають неабияку роль у сучасній євангелізації через дружбу.

Ми можемо сполохнути людину передчасним і настирливим закликком прийняти Христа або заплутати її тривалими тлумаченнями важких біблійних доктрин, якщо вона не підготовлена сприймати таке. Ми можемо розізлити людину, якщо нетактовно й грубо нападатимемо на релігію, яку вона сповідує.

Потребуємо наслідувати Павла, який став “своїм” для всіх людей, “щоб спасти бодай деяких” (1 Кор. 9:22).

Говорити про свої цінності. З цього краще за все почати – висловлювати свої погляди на життя, які є великою цінністю для нас.

Пильнуйте тільки, щоб це

не перетворювалося на проповідь чи моралізацію. Невіруючі мають зрозуміти наступне: ми не вимірюємо свій успіх багатством, ми більше дбаємо про чесність, аніж про гроші; нас більше цікавить характер наших дітей, ніж їхні оцінки в школі; ми більше зосереджені на вічному, ніж на тимчасовому й мінливому.

Свідчити про Христа.

Якщо дружба зміцнюється, і люди позитивно ставляться до наших цінностей, ми можемо поділитися з ними своїми духовними переживаннями – розповісти про полегшення, яке ми відчули, коли Господь звільнив нас від тягара провин, про спокій в часи випробувань, про відповіді на молитви, про те, як Він змінив наше ставлення до кривдників, тощо.

На цьому етапі ваші нові друзі можуть почати дистанціюватися від вас. Якщо так станеться, то – їхнє рішення. Частіше, однак, друзі позитивно реагуватимуть на ваші

розповіді про ходіння з Богом і можуть зацікавитися духовними речами.

Вивчення Біблії. Якщо у ваших друзів з'явиться зацікавленість духовними речами, значить, настав час запропонувати їм "євангелізаційне" вивчення Біблії вдома. Воно має бути простим і практичним. Можна дати почитати якийсь трактат чи гарну книгу, але це не повинно замінити Біблію.

Започаткувавши з друзями вивчення Біблії, будьте чесними – якщо не знаєте відповіді на якесь питання, визнайте це і пообіцяйте, що запитаєте у когось більш досвідченого. Потім спокійно продовжуйте бесіду. Але не забудьте виконати обіцянку. Добре організоване вивчення Біблії – найкращий інструмент, який підводить людину до прийняття виваженого рішення навернутися до Бога.

Корисно постійно пам'ятати, що більшість людей приходять до

Христа через процес. Ті, хто відразу ж відгукуються на пропозицію випадкового незнайомця покаяться (в літаку чи інших ситуаціях), насправді вже були підготовлені кимсь або чимось. Т.Т. Шілдз, добре відомий канадський служитель, часто казав, що потрібно дев'ять місяців, аби в утробі матері сформувалася здорова дитина, цілком готова до народження, і що передчасне стимулювання пологів, крім мертвого плоду, нічого більше не дасть.

УСУВАЄМО ПРИЧИНИ, ЯКІ ЗАВАЖАЮТЬ ЗАГОВОРТИ ПРО БОГА

Як змусити себе відкрити рота і засвідчити невіруючим? Як руйнувати той бар'єр, що заважає нам це зробити? Тут головне – не квапити події. У більшості

випадків вам потрібно, якщо дозволяє час, просто поговорити на якісь нейтральні теми, що цікавлять і вас, і вашого співбесідника. Покажіть, що ви – нормальна людина, а не релігійний фанатик. Якщо виглядатимете занадто благочестиво або “наїжджатимете” на невіруючу людину, цим відштовхнете її від себе.

Рано чи пізно, однак, ви забажаєте торкнутися тих питань, які можуть підвести до теми, заради якої ви й розпочали бесіду. Деякі відповіді співбесідника можуть стати добрим трампліном для тактовного свідчення. Ось кілька прикладів:

Тема моралі.

Припустимо, що ваш невіруючий друг сказав щось таке, що має відношення до сфери моралі – можливо, хтось повівся нечесно. Ви можете запитати його приблизно так: “Як ти вважаєш, бути нечесним – це завжди погано?” Можливо, у вашого знайомого на столі

лежить журнал зі спокусливим фото. Можете, жестом вказавши на цей журнал, запитати: “Чи існують якісь норми пристойності, які журнали не мають права порушувати?” Якщо він скаже, що нічого поганого не бачить в еротичних журналах, спитайте: “А як щодо порнографії, в якій експлуатують дітей?” Практично всі погоджуються, що це неправильно. Така відповідь дає вам можливість розповісти другу про свою віру в Бога і про моральні стандарти, які Він нам дав.

Важкі обставини. Ми часто зустрічаємо людей засмучених і стривожених: наприклад, молодожонів, що проходять період притирання; матір, якій нещодавно повідомили, що вона хвора на рак; начальника, на якого чекає важка операція – штучний анастомоз; оператора конвеєрів, який жаліється, що незабаром його завод закриють, тощо. У подібних випадках ми

маємо виявити щиро турботу, уважно вислухати людей, якимось підбадьорити. Якщо є можливість (ви у зручному місці), запропонуйте помолитися за їхню проблему “прямо тут і зараз”. Рідко люди бувають настільки атеїстичними, щоб відмовитися від вашої молитви. Якщо вони отримають від вас співчуття й допомогу, більш вірогідно, що ці люди прислухаються до ваших слів. Саме в такі моменти слушно розповісти невірнучим, як ви пізнали Господа.

Сімейні проблеми.

Вам також зустрінуться люди, які дуже страждають через сімейні проблеми. В цих випадках уважно й терпляче вислуховуйте людей. У такі моменти мудрі запитання можуть виявити їхнє ставлення до Бога. Як правило, люди, що потерпають від сімейних чвар, більш схильні розмовляти на духовні теми, ніж тоді, коли добре почувуються. Але не

забувайте про тактовність і витриманість. Не тисніть на людину.

***Рідко люди
бувають настільки
атеїстичними,
щоб відмовитися
від вашої молитви.***

Підсумовуючи, можна зазначити, що люди стають більш відкритими для свідоцтва, якщо ви щиро переймаєтеся їхніми проблемами. Ваші евангелізаційні спроби будуть ефективнішими, якщо виявите непідробну зацікавленість життям людини, але так, щоб не виглядати занадто “праведним”, вищим за неї.

ВЕДЕМО ІНШИХ ДО ХРИСТА

К оли мені було 19 років, я почав проповідувати невеликим групам людей – на вулицях, у в’язницях і лікарнях, будинках

престарілих тощо. Лячно було звертатися до людей, я ціпенів від думки, що треба вести інших до Христа. Я не розумів, чого боюся, адже добре знав біблійне вчення і був впевнений у своєму спасінні.

Потім виявилось, що більшість моїх страхів були даремними. Мій перший досвід євангеліста був досить неважкий. З'ясувавши, на якому етапі богошукання знаходиться мій співбесідник, я запропонував йому покласти свою надію на Христа. В цьому випадку, однак, мені не потрібно було доводити йому, що він грішник, бо він це й так добре знав і бажав лише, щоб Бог його простив і змінив життя. Отже, моя задача була нескладною. Можна навіть припустити, що він і без моєї допомоги отримав би від Бога мир.

Знайте головні істини благовістя. Якщо ви бажаєте отримувати задоволення від благовістя,

потребуєте дуже добре знати головні істини, що стосуються спасіння. Їх можна викладати за різними схемами, але вони мають зводитися до наступних простих тез:

1. Кожна людина є грішною за своєю природою, їй загрожує Божий суд.
2. Ніхто не спроможний спасти себе власними зусиллями.
3. Люблячий Бог забезпечує спасіння через Ісуса Христа, Який став людиною, подібною до нас, прожив безгрішне життя, а потім помер на хресті, сплативши за наш гріх.
4. Спасіння – це індивідуальна справа, яка потребує від людини конкретних добровільних кроків. Завдяки тому, що Бог прийняв жертву Ісуса Христа, кожний, хто визнає свій гріх і покладеться на Христа, стане Божою дитиною.

Трохи далі ви знайдете варіанти свідоцтва, які містять біблійні тексти, що підтверджують наведені вище істини. Але спочатку впевніться, що ви добре їх розумієте, адже потрібно бути гнучким, коли маєте справу з тією чи іншою людиною, використовувати ситуаційний підхід.

Використовуйте ситуаційний підхід.

Якщо людина, якій ви хочете допомогти, глибоко усвідомлює свою гріховність, бажає отримати прощення і визнає цілковиту неспроможність власними силами спасти себе, то можете пропустити перші два пункти. Вам залишається тільки показати, яким чином Бог спасає грішників – тільки через віру, по благодаті. Якщо ж людина має проблеми з визнанням себе грішною й абсолютно безпомічною, не поспішайте розкривати їй славне Боже спасіння, що дарується Його ласкою. Якщо ваш співбесідник не

погоджується з концепцією, що всі люди є грішниками, і що тільки Ісус Христос – єдиний шлях до Бога, вам нічого не залишається, як запропонувати їй короткий, в тезисній формі, план спасіння.

Маєте зрозуміти одне: кожна бесіда унікальна й вимагає особливого підходу. Не використовуйте один метод для всіх. Зверніть увагу на різницю між тим, як Павло благовістив охоронцю (Дії 16:27-34), і тим, як Пилип благовістив євнуху (Дії 8:26-39).

Більш того, будьте готові, що чимало людей не увірують у Христа, що б ви їм не казали. Фелікс, Агріппа й Верніка чули палку проповідь самого Павла, але відмовилися повернутись до Бога (Дії 24-26). Якщо зустрінетеся з такими завзятими безбожниками, не вдавайтеся до взаємних образ. Залишайтеся ввічливими. Моліться, щоб Бог продовжував Свою роботу в їхніх серцях.

*Будьте готові,
що чимало людей
не увірують
у Христа, що б ви
їм не казали.*

Якщо людина наполягає, що має заслужити Божу прихильність, то скажіть їй: “Так, я вже чув це. Багато людей стверджують, що прагнуть справедливості, а не милості”. А потім додайте: “Чесно кажучи, особисто я не бажаю справедливості, тому що неодмінно буду засуджений до пекла; адже не можу сказати, що люблю Бога всім своїм серцем, розумом, усією душею та силою; я не впевнений, що люблю ближнього, як самого себе. Але – дякувати Богу! – Він просто милує мене заради Христа. Сподіваюся, що колись ти також скористаєшся Його милістю”.

ТРИ СПОСОБИ ПРЕЗЕНТАЦІЇ ЄВАНГЕЛІЯ

“РИМСЬКИЙ ШЛЯХ”

До римлянам 3:23

Проблема людства – гріх:
“Бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави”.

До римлянам 6:23

Проблема людства – Божий суд:
“Бо заплата за гріх – смерть”.

До римлянам 5:8

Боже вирішення проблеми:
“Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками”.

До римлянам 10:9, 10

Людська відповідальність:
“Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся, бо серцем віруємо для праведности, а устами ісповідуємо для спасіння”.

ЧОТИРИ РЕЧІ, ЯКІ БОГ БАЖАЄ, ЩОБ ТИ ЗНАВ

1 Бог стверджує, що в тебе є велика проблема (Іс. 64:6; Єр. 17:9; Ів. 3:3; Рим. 3:10, 11-23).

2 Бог знає, що ти сам неспроможний її вирішити (Пр. 14:12; Ів. 14:6; Дії 4:12; Гал. 2:16; Як. 2:10).

3 Бог зробив усе, щоб вирішити твою проблему (Іс. 53:6; Ів. 3:16; 2 Кор. 5:21; 1 Петр. 3:18).

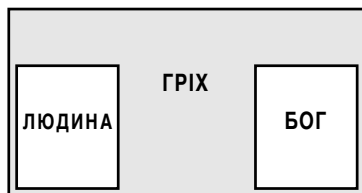
4 Бог забезпечить вирішення твоєї проблеми (Ів. 10:28; Фил. 1:6; Євр. 7:25; Юд. 24).

Отже, зміни своє відношення до гріха (Дії 3:19), довіряйся Ісусу Христу (Дії 16:31), приймай рішення вже сьогодні (Рим. 10:9, 10).

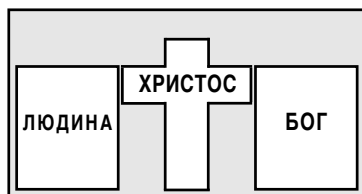
МІСТ ДО ВІЧНОГО ЖИТТЯ

Через те, що всі ми згрішили (Рим. 3:23), ми

не тільки приречені вмерти фізично (Рим. 6:23), але й знаходимося в стані духовної смерті, тобто відділені від Бога, відчужені від Нього (Еф. 2:1-4).

Коли Ісус помирав на хресті, Він узяв на Себе наші гріхи, сплативши за них ціною власної Крові (Рим. 4:25, 5:8; 1 Кор. 15:3). Страждаючи і вмираючи замість нас, Він, по-перше, подарував нам Свою праведність, яка зараховується в Божих очах як наша власна (2 Кор. 5:21), і, по-друге, примирив грішників зі святим Богом, до Якого ми тепер маємо доступ через Ісуса Христа (1 Ів. 2:1, 2).

ВАЖКІ ПИТАННЯ

Люди, що живуть без Бога, гинуть і йдуть до пекла. Христос дав нам заповідь любити їх і свідчити про Нього. Але всі ми маємо тенденцію ухилитися від свого обов'язку приводити людей до Спасителя – більше схильні обговорювати такі складні богословські теми, як Боже обрання (чому Бог не всіх обрав для спасіння?), або вести дискусії щодо моральної необхідності пекла для нечестивих. Існує, однак, найголовніше питання, яке кожний християнин має поставити собі: “Що особисто я можу зробити, щоб досягти неспасених?”

Одна сімейна пара (обом було за 20) вирішила залишитися жити у своїй домівці в Детройті, хоча банда підлітків намагалася вижити їх звідти, роблячи життя подружжя нестерпним. Але чоловік і жінка запросили всю ту банду до себе на вечірку. Який результат? – дружні стосунки

з сусідами, вивчення Біблії щонеділі і спасіння кількох колишніх бандитів.

Більшість християн вважає, що євангелізація через дружбу справді спрацьовує. Вони будують приятельські відносини з невірними сусідами й колегами по роботі, організують малі групи з вивчення Біблії, сіють Боже Слово тим, хто виявляє доброту й милосердя, хто пропонує допомогу і відкриває двері своїх домівок. Деякі також роздають трактати, дзвонять тим, хто випадково завітав до церкви, запрошують людей на богослужіння.

Запитайте себе: “Чи все я зробив для того, щоб дійсно досягнути тих, хто гине? Скільки людей прийшло через мене до Христа?” Це важкі питання, але кожен з нас має оцінити себе, свою участь у всесвітній праці Церкви, яка має вести людей до Бога. Ми повинні порушити тишу, що не має виправдання, і нести послання Христове цьому світу, який прямує до пекла.

Мета служіння “Хліб Наш Насущний” – зробити мудрість Біблії, яка змінює життя, зрозумілою і доступною для кожної людини.

Брошури серії “Духовні відкриття” презентують світу істину про Ісуса Христа через цікаві, збалансовані й доступні ресурси, що показують важливість Писання у всіх сферах життя. Всі брошури серії “Духовні відкриття” пропонуються безкоштовно для особистого читання та використання їх в малих групах і в євангелізаційному служінні.

Щоб стати нашим партнером у розповсюдженні Божого Слова, натисніть опцію “Пожертвувати”. Дякуємо вам за підтримку матеріалів “Хліб Наш Насущний” і “Духовні відкриття”.

Навіть маленькі пожертвування багатьох людей дають можливість місії “Хліб Наш Насущний” нести людям мудрість Біблії, яка змінює життя. Нас не фінансують і не підтримують на постійній основі будь-які релігійні групи або деномінації.

ПОЖЕРТВУВАТИ